

Overweging 12 september 2021 Andreaparrochie

24e ZdhJ B

Mc 8, 27-35

Onderweg met zijn leerlingen vroeg Hij

Wie ben Ik volgens jullie?

U bent de Messias zei Petrus

Hij begon hun te leren dat Hij veel zou moeten lijden

dat hij zou worden gedood, maar drie dagen later zou opstaan.

Hierop wees Petrus Hem fel terecht

Jezus draaide zich om en zei, Ga weg achter mij, Satan

Jij denkt alleen aan wat mensen willen,

wie mijn volgeling wil zijn moet zijn kruis op zich nemen

wie zijn leven verliest omwille van Mij zal het behouden.

Overweging

Overweging

Wie, zeg je, dat Ik ben?

Marcus geeft je, geeft mij, vandaag geen kans om me met een Jantje van Leien af te maken van deze vraag. Echt iets over Hem zeggen over God, over zijn mensgeworden Zoon Jezus, iets wat uit mijzelf komt, kan ik alleen als ik mijzelf de spiegel voorhoud wie ik ben, wie ik zou willen zijn.

Ik beseft dat ik geboren ben als witte vrouw, in een welvarend land, binnen een groot gezin waar ik welkom was, met ruimte genoeg om buiten te zijn, om te spelen, te zoeken, te dwalen, te dromen over wie en wat ik wilde worden, nauwelijks beseffend dat het voor mensen op andere plekken en zeker voor vrouwen heel anders was en is.

Klaar staan voor mensen werd ons met de paplepel ingegeven, het voelde niet als een verplichting, integendeel ik vlinderde door het leven en het gaf me altijd veel vreugde, soms ook een snoepje, een dubbeltje, een kwartje. Ik zag te weinig en werd verre gehouden van, de problemen bij de gezinnen die moesten sappelen. Het boek van Karin Luyten: Het geluk van Limburg over ons mijnverleden, werd in die zin schokkend voor mij, ik heb als kind in de directe omgeving van mijnen, niet gezien wat daar werkelijk speelde.

Ik wilde graag mensen helpen, dacht te weten wat goed voor hen was, ja, ik zette me in dat zit in mijn aard. Het helpt je om niet te dicht bij jezelf te hoeven komen, het geeft je een goed gevoel, je kunt tevreden op je dag terugkijken, zonder echt te kijken en de zonder de pijn te hoeven voelen die er speelt en waar ik zonder het te beseffen deel aan had en heb nog, denk ik.

Een docent aan de Sociale Academie hield me een spiegel voor die me ruw wakker maakte. Arm zijn, niet weten hoe je de dag doorkomt en al helemaal niet de dag van morgen, wat doet dat met mensen, en hoe ga jij daarmee om. Ik moest leren luisteren vooral en me telkens weer verbazen over de kracht en de vindingrijkheid van deze mensen, me rot voelen, schamen ook over de omstandigheden waarin mensen moeten leven die het niet gemaakt hebben en hoe ze worden veroordeeld over hun leefwijze. Ik zie en lees dat het verschil, de kloof tussen arm en rijk alleen maar toeneemt en dat het toe-eigenen van wat we te leen hebben de aarde en mensen en kinderen kapot maakt, de armsten het eerst en het meest.

Hoe ga je, hoe ga ik daarmee om? Dat is voor mij de hamvraag als ik nadenk over: Wie, zeg je, dat Ik ben? Jezus is voor mij het grote voorbeeld in mijn doen en laten in mijn

leven. Om, als ik in de supermarkt sta, niet te zwichten voor de aanbieding van vlees, of eieren die niet biologisch zijn, om zoveel mogelijk groenten en fruit te kopen uit de eigen regio en horend bij het seizoen. Om niet of zo min mogelijk mee te willen doen met wat 'in' is, zo gemakkelijk en dus noodzakelijk, om de fiets te nemen als het kan.

Het verlangen om te willen zien en horen, te willen voelen letterlijk wat er speelt en niet cynisch te worden, om in mensen te blijven geloven ondanks alle voorbeelden van waar het niet goed afliep. Om te durven delen en dan te ontdekken hoe rijk het voelt. Om te durven praten over wat niet goed gaat en anders moet.

Of ik het lijden van Hem zou aandurven? Ik hoop dat als het op mijn pad komt dat ik er dan niet voor weg loop en dat het voorbeeld van velen die mij voorgingen me ongekennde kracht zou geven.

Jezus is mijn voorbeeld als het gaat om te midden van alle drukte je terug te trekken en te voelen dat je wil bidden om ruimte te maken in jezelf, om een richting te vinden die je op zou kunnen gaan, om te beseffen dat je het niet goed hebt gedaan, dat je door moet gaan en ook kunt gaan als je je gesteund voelt door zijn manier van leven,

Jezus is mijn voorbeeld om van het leven willen en kunnen genieten, van samen eten, van de natuur, de stilte, het zien van zoveel dingen om je heen die het leven de moeite waard maken en rijk ondanks alle problemen,

Hij is ook mijn voorbeeld als het gaat om vergeven, om echt vergeven, dat dat een proces is waarin je beseft dat vergeving mild maakt en vreugde geeft

Ik zou net als Hij willen verlangen naar waar Jezus zo vast in leek te geloven, dat Hij en zijn Vader één zijn. Het doet goed te horen dat zelfs Hij op het moeilijke moment voor zijn dood durfde bekennen: als het kan Vader, laat dan deze opdracht aan mij voorbijgaan. Het doet goed te weten dat ook Hij moest leren om te worden wie Hij was: zoals van de vrouw uit Kana waarvan Jezus meende dat hij daar geen boodschap aan hoefde te hebben, hij beledigde haar door haar hond te noemen (een scheldwoord toen), waarop zij zei: "maar Heer, de honden eten toch ook van de kruimels die van Uw tafel vallen ", dan erkent Jezus, vrouw, wat een geloof heb jij.

Voor mijn opleiding moest ik het boek: God is altijd groter aanschaffen, een dik donkerrood boek met grote witte letters: God is altijd groter...bij aanschaf vond ik het een aanmatigende titel nu die nu is geworden tot mijn Leitmotiv. Ik zal nooit kunnen bevatten wie God is, ik heb ervaren dat Hij is er op vele wijzen en manieren, vaak onverwacht en pas veel later begrepen. Ik begrijp steeds beter de behoefte van moslims om God / Allah met wel 100 namen te willen benoemen, hij de altijd grotere.

Gek dat dit weten vrij maakt, en niet kleiner, je gaat voelen zo gaandeweg dat het met Hem, door Hem en in Hem is, een zegswijze die ik zo lang moeilijk heb gevonden.